

Jane Casey

De jacht

Band 1

2015

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Richmond Park

Zondag 22 september 2013

00.43 uur

Het was bijtend koud. Letterlijk. Alsof een levend wezen zijn tanden in haar had gezet en door de vele lagen kleding heen beet, door haar huid, helemaal tot op haar botten. Botten die pijn deden. Verdomd veel pijn. Nog erger dan haar onderbeen, dat werd geplaagd door kramp. Megan trok haar mouwen verder over haar handen en stopte haar armen onder haar lijf. Langzaam liet ze haar hoofd omlaag zakken totdat het op een kussentje van zacht gras rustte. Ze had zo'n verschrikkelijke slaap. Haar ogen bleven maar dichtvallen. Misschien hielp het als ze zich concentreerde op de geluiden van de nacht: Hughes ademhaling naast haar, de wind in de bomen, het geritsel in de struiken, de muziek van de sterren...

'Kijk!'

De heerlijke cocon van stilte om haar heen werd ruw verscheurd, hoewel zijn stem niet harder was dan een zacht gefluister.

'Huh?' Met een ruk tilde ze haar hoofd op. Ze tuurde de duisternis in, maar zag helemaal niets.

'Tien uur.'

Het duurde even voordat ze begreep wat Hugh bedoel-

de en toen ze de juiste kant op keek, viel daar al niets meer te zien. Naast zich voelde ze een trilling door Hughs heen gaan. Van ergernis, waarschijnlijk.

‘Wat was het?’

‘Een grote zeug. Prachtige dame.’

‘Gemist.’

‘Sst. Misschien komt ze terug.’

Megan wreef haar ogen uit en tuurde weer naar het eentonige struikgewas. Alles wat ze wilde was één zwart-witte flits, één beeld dat ze als een trofee mee naar huis kon nemen als bewijs dat ze haar zaterdagavond niet voor niets languit in de modder van Richmond Park had doorgebracht. Ze kon de beschamende gedachte dat ze *X-factor* had gemist niet van zich afzetten. Die trut van een Ruby had natuurlijk wél gekeken, lekker opgekruld op de bank in hun flat. Ruby, die nu in diepe slaap zou zijn. Ruby, die had geïnsinueerd dat ze alleen maar met Hugh naar dassen ging kijken omdat ze op hem viel.

Megan vond hem wel leuk, maar op een abstracte, op-de-televisie-en-daarom-aantrekkelijk-manier. Ze moest er niet aan denken met hem te zoenen. Laat staan aan meer. Zelfs de gedachte alleen al zorgde ervoor dat ze even moest kokhalzen, een geluid dat ze vermomde als een kuchje, voor het geval Hugh zou vragen wat er was. Ze was slecht in liegen en wilde hem niet beledigen. Haar goede intenties leverden een boze

blik van Hugh op en zijn gezicht vertrok geërgerd, waardoor zijn baard op een nogal afstotelijke manier opwipte.

Dassen zijn schuw, had hij haar verteld. Ze moest niet bewegen en zich doodstil houden. En omdat ze met zijn tweeën waren, was de kans dat ze er een zagen sowieso al uiterst klein.

Nu had ze het enige exemplaar dat zich in al die uren had vertoond ook nog gemist. Wanneer zou Hugh er eindelijk genoeg van krijgen?

De stilte daalde weer als een zachte deken over hen neer. Megan dwong zichzelf alert te zijn, ze moest er maar gewoon het beste van maken. Straks zag ze misschien zo'n prachtige zeug in het wild en was ze een ervaring rijker die ze haar leven lang niet zou vergeten. En dan zou ze nooit, maar dan ook nooit meer meegaan op zo'n expeditie.

De knal klonk verbijsterend hard. Het geluid echode om hen heen en rolde verder over het donkere landschap. Toen het wegstierf, was Megan er niet helemaal zeker van of ze het wel echt had gehoord, totdat ze een seconde later werden opgeschrikt door een tweede knal.

'*What the f... was dat?*' Hugh zag blijkbaar af van zijn voornemen zich onopvallend te gedragen en kwam stekelig van woede overeind. Hij was zich nog te bewust van zijn imago om zoiets onbehoorlijks te doen

als hardop vloeken, viel Megan op. Middelmattige televisiepresentatoren vloeken niet.

‘Het klonk als een schot,’ zei ze schuchter.

‘Dat kan niet. Het moet de uitlaat van een auto zijn geweest.’

‘Zo klonk het niet.’

‘Kan niet anders.’ Hugh was minstens tien jaar ouder dan Megan en ze had gemerkt dat hij het niet waardeerde als ze een eigen mening verkondigde. Hij had liever dat ze naar hem luisterde en ja zei op alles was hij beweerde. Maar ze wist gewoon zeker wat ze had gehoord.

‘We moeten de politie bellen.’

‘Doe niet zo belachelijk.’

‘Ik doe niet belachelijk.’ Megan liet haar mobieltje terug in haar zak glijden. Ze had hier geen bereik, natuurlijk. ‘Luister, ik vind het maar niks. Laten we gaan.’ Ze stond op.

Het dassen-in-het-wild-zienavontuur was blijkbaar afgelopen voor die nacht, gezien het feit dat Hugh bijna schreeuwde: ‘Laag blijven!’ Hij greep haar been vast. ‘Als het een auto was, maakt het niks uit of ik rechtop sta.’

Kennelijk won Hughs lafheid het van zijn drang om de baas te spelen. ‘Oké. Misschien heb je gelijk. Het kan een schot zijn geweest. Dus hou op met de aandacht trekken.’

‘Ze schoten niet op ons.’

‘Wat weet jij daar nou van?’ reageerde hij. Ze zag het wit van zijn ogen oplichten in het donker. ‘Het kunnen wel extremisten zijn. Mensen die een hekel hebben aan dierenvrienden.’

‘Dat is echt een belachelijk idee.’ Megan begon, met grote stappen vanwege het hoge gras, van hem vandaan te lopen.

Hugh kwam haastig achter haar aan. ‘Meg! Wacht!’ Megan had er echt een enorme bloedhekel aan om ‘Meg’ genoemd te worden. Ze begon nog harder te lopen en concentreerde zich op de plek waar ze haar voeten neerzette, in plaats van te letten op het gesputter en gevloek achter haar.

‘Megan! Wegduiken! Een auto!’

De weg liep langs de heuvel waarop ze urenlang hadden liggen wachten omdat er volgens Hugh een dasenburcht in huisde. Ze hurkte neer en zag beneden zich een auto voorbijrijden. Het was slechts een zwarte schim, een bewegende schaduw met gedoofde lichten. De motor maakte veel lawaai in de stilte van de nacht. Naast haar dook Hugh weg in het gras om zich te verschuilen. Het allerlaatste sprankje aantrekkingskracht flikkerde nog even, maar doofde toen voorgoed.

‘Ze zijn weg, Hugh. Kalm maar.’

‘Verdomme... Ik bedoel, verdorie...’

Ze gunde hem een seconde om bij te komen. ‘Laten

we teruggaan naar de parkeerplaats.'

'Ik ga de politie bellen.'

'Oké. Goed idee.' *En toen ik dat vijf minuten geleden opperde, was het ook al een goed idee.* Megan hoopte dat hij op een ander netwerk zat, maar Hughs gezicht vertrok ontevreden in het blauwe licht van zijn scherm-pje.

'Shit, geen bereik.'

Hij liep haastig langs haar en keek niet om of ze hem volgde. Megan duwde haar handen in haar zakken en sjokte achter hem aan, terwijl ze zich probeerde te herinneren hoe de auto eruitzag, of ze de bestuurder had gezien en of er iemand naast zat. Dat zou de politie willen weten. Als de auto met de schoten te maken had.

Als er inderdaad was geschoten.

Na een tijdje drong het tot haar door dat ze een andere route terug namen: langs de flank van de heuvel.

'Waarom lopen we zo?'

'Dit is de snelste manier,' wierp Hugh haar over zijn schouder toe zonder zijn pas in te houden. 'En ik wil niet langs de weg lopen voor het geval ze terugkomen.' Megan dacht aan de lange, kronkelige wandeling waarmee ze hun expeditie waren begonnen, over lastig terrein en hobbelige paadjes die veel arm-vastgrijpen en handen-beetpakken hadden vereist. Ze had zich wel even afgevraagd of dat allemaal noodzakelijk was,

maar het niet echt erg gevonden. Maar nu vond ze het vervelend, nu ze het ijskoud had, haar voeten doorweekt waren van de dauw, en de angst met elektrische schokjes in haar huid prikte. Niet dat ze dacht dat zij het doelwit waren of dat ze zelfs maar waren opgemerkt, maar ze vond het vervelend om hier in het donker te lopen terwijl er iets vreemds aan de gang was. De heuvel werd bekroond door een stuk bos, maar gelukkig ging Hugh daar niet doorheen; de bomen stonden er erg dicht op elkaar en de duisternis onder het bladerdak leek ondoordringbaar. Maar eromheen lopen bleek ook niet gemakkelijk.

Hugh struikelde over een boomstam die half schuilging onder het gras. ‘Shi-ips.’

Hij concentreerde zich op waar hij liep, tot Megan uitriep: ‘Kijk!’

‘Wat?’

‘Nog een auto.’

Hugh zat al op zijn hurken voordat ze haar zin afge maakt had: ‘Het is een val. Dat kan niet anders. Een hinderlaag. Ze deden net of ze weggingen zodat wij tevoorschijn zouden komen.’ Hij rukte zijn telefoon uit zijn zak en keek opnieuw of hij bereik had, met hetzelfde resultaat. Toen wierp hij een blik over zijn schouder en snauwde: ‘In vredesnaam, Meg, blijf niet zo staan. Verstop je!’

‘Hij staat geparkeerd,’ merkte ze op. Maar wel op een

vreemde plek. Er was een smal weggetje dat van de gewone weg aftakte, maar niet toegankelijk was voor het publiek. Megan had het bord gezien toen ze erlangs liepen. De auto stond onder de bomen geparkeerd, met de voorkant het donkere bos in. Vanaf de weg zou hij bijna onzichtbaar zijn. Megan kon de achterbak en de achterraut zien, maar dat kwam alleen omdat haar ogen gewend waren aan het donker. Ze kon niet zeggen waarom, maar ze werd erheen getrokken.

‘Waar ga je naartoe? Kom terug!’

Megan begon er al aan te wennen Hughes sissende commando's te negeren. Ze liep gewoon door en tuurde ingespannen naar de auto, maar die bleef aardedonker. Pas toen ze er vlakbij was, bleef ze stilstaan.

‘Wat is er?’ Hugh was achter haar aan gekomen, maar bleef op veilige afstand.

‘De voorruit is aan diggelen.’

‘Misschien hebben ze een ongeluk gehad.’

‘Volgens mij niet.’ Ze zette nog een paar stappen. ‘Ik denk...’

Het was net als zo'n plaatje waar je meerdere dingen in kunt zien, waarop een zwerm vogels verandert in een mensenmenigte. Het ene ogenblik was het nog alleen een auto, een bekend en niet bedreigend beeld, ondanks het gebroken glas. Toen ze opnieuw keek, zag ze opeens het bloed. En dat was vanaf dat moment nog het enige wat ze zag.

‘Wat? Meg? Wat is er?’

De Megan die giechelend ja had gezegd op Hughs voorstel om dassen te gaan kijken, zou zich hebben omgedraaid en haar gezicht tegen zijn borst hebben verstoppt. Die Megan had hem de leiding laten nemen. Die Megan zou gesnikt hebben van afgrijzen en angst, en blij zijn geweest met zijn troost.

Maar die Megan was verdwenen, misschien wel voor altijd. De nieuwe Megan keerde zich om naar Hugh. Haar stem klonk kalm toen ze begon te praten. Kil zelfs. Ergens vanbinnen was ze van streek, maar dat werd overvleugeld door een vreemd soort kalmte.

‘We moeten de politie bellen. Snel.’

‘Wat is er?’

‘Ik denk dat het inderdaad schoten waren die we hoorden.’ Ze zweeg even. ‘Ik denk dat er hier iemand is vermoord.’